

FRANJO ČIČEK:

Mihec Pihec

MIHEC PIHEC POPRAVLJA OČETOVO URO

OČE PIHEC SE JE V NEDELJAH RAD POSTAVIL. PRAZNIČNO SE JE OBLEKEL IN V USTA JE VTAKNIL DOLGO CIGARO. ŠTIRI NEDELJE JO JE IMEL DOSTI. KAJTI JO JE KADIL LE, ČE JE OPAZIL NA CESTI ŽUPANA ALI PA KAKŠNEGA OBČINSKEGA MOŽA. V ŽEPU JE IMEL VELIKO URO. ZA BIRMO JO JE BIL DOBIL OD BOTRA. BOTER JE ŽE DAVNO RIL POD ZEMLJO, URA PA JE OSTALA. LAHKO JE OSTALA, KER JE BILA PRIVEZANA NA VELIKO IN DOLGO VERIGO, KI JO JE OČE PIHEC S PONOSOM NOSIL IN KAZAL. VERIGA PA NI BILA SAMO VELIKA IN DOLGA, AMPAK SE JE TUDI LESKETALA KAKOR NAJLEPŠE SREBRO. SAJ JE PA TUDI PRECEJ ČASA VISELA PRI URARJU POLEG SREBRA. OČE PIHEC JE TRDIL MIHCU, DA VERIGO TAKO DOLGO SNAŽI IN DRGNE S KRPO, DA POSTANE »SREBRNA«.

MIHEC SI JE DOBRO ZAPOMNIL, KAKO DELA OČE SREBRO. ČUDIL SE JE LE, ZAKAJ NE NAPRAVI TUDI URE SREBRNE. URA JE BILA NAMREČ NEKAM SAJASTA IN ČRNIKASTA. MIHEC NI VEDEL, DA JE OČE ZATO NE SPREMENI V SREBRO, KER SE PAČ NE DA IN JE TUDI NEPOTREBNO, KER SE URE NE VIDI IZ ŽEPA. LAHKO NOSIŠ V ŽEPU TUDI KOREN ALI REPO, SAMO DA JE NA SVETLI VERIGI, PA BO ŽUPAN VSEENO MISLIL, DA JE V ŽEPU URA.

TA PREKLICANA URA NI ŠLA MIHCU IZ GLAVE.

»MORA BITI SREBRNA!« JE DEJAL SAM PRI SEBI IN JO JE POTEGNIL ŽE DRUGI DAN S POLICE, KAMOR JO JE SHRANJEVAL OČE ČEZ TEDEN. PRICEL JO JE RIBATI IN DRGNITI, DA MU JE POT CURKOMA LIL S ČELA. ŠENTANA URA JE OSTALA ČRNA, ŠE MALO NI KAZALA NA SREBRNO. PA JE VZEL MIHEC KRTAČO, MILO IN VODO. NI ZLOMKA, ŠE OD ČLOVEKA GRE ČRNOBA, ČE SE GA TAKOLE LOTIŠ, PA NE BI ŠLA OD URE? PA NI ŠLA IN NI. PAČ PA

JE URO NEKAJ PRIJELO IN JE MRKNILA. TO SE PRAVI, USTAVILA SE JE. MIHEC JE SEDAJ SPREMENIL DELOVNI NAČRT. NAMAH JE OPUSTIL UMIVANJE IN KRTAČENJE.

»URO NEKAJ GRIZE,« JE DEJAL IN SE LOTIL KOLESJA, DA BI SE SPET VRTELO. ODPRL JE URO, VODO JE KAR PIHNIL IZ NJE TER JE PRIČEL SUKATI IN POGANJATI KOLESKA. NI ŠLO IN NI

ŠLO. MIHEC SE JE USTRAŠIL, KAJ BO. DOBRO, DA SE NI OČETA DOMOV. »MOGOČE BO URI ODLEGLO«, SI MISLI MIHEC, »NAJ MALO POČIVA, AJATUTAJA!« JE POLOŽIL URO NAZAJ NA POLICO, NAJ SPI.

JE URA IMELA NAJBRŽE SPALNO BOLEZEN, KAJTI JE SPALA DO PRIHODNJE NEDELJE, KO JO JE OČE POTEGNIL S POLICE, IN JE SPALA KAR NAPREJ. OČE PIHEC JE GLEDAL IN GLEDAL URO KAKOR PES MAČKO. TODA NI POMAGALO NOBENO GLEDANJE. URA NI ŠLA IN NI. ŠE MENILA SE NI, KDO JO GLEDA. OČE PIHEC JO JE ZGRABIL Z JEZO TER JO NESEL K URARJU.

»VI, OČKA, STE PA ČUDEN PTIČ«, MU JE ZABRUSIL STROGI MOJSTER, »SAMI SE RAJE UMIJTE, VAM NE ŠKODUJE, URI PA.«

»HUDIMANA«, SE JE ČUDIL OČE PIHEC, »KDAJ BI BIL UMIVAL URO? URARJU SE MEŠA, ALI PA JE KAJ POŽRL NA TEŠČE IN MU SEDAJ BLODI PO GLAVI, NAMESTO V ŽELODCU. ON DA BI UMIVAL URO? SAJ NI BOG VE KAK PRIJATELJ VODE! ŠE SAMEGA SEBE UMIJE KOMAJ DVA PRSTA OKOLI NOSA. KAJ PA, KAJ PA, ČE MU NI URA SAMA UŠLA V VODO. ŠE PRAŠIČI RADI SKAČEJO V VODO, ČE JIM JE VROČE, PA NE BI URA? ŽE VEM, ŠE NA POLICI JO BOM PRIVEZAL! ČESA SI, MRŠNA, VSEGA NE IZMISLI!«

(DALJE PRIHODNJC)